Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 289 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de stad Brugge, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 15 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien de oude titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 april 2025, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 15 juli 2025 nam de gemachtigde van de burgemeester van Brugge de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 11 augustus 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07-04-2025 werd ingediend door:

Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [R.]
Nationaliteit: India

[…]

om de volgende reden geweigerd:

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Bewijs inkomsten referentiepersoon ontbreekt.

[…]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"2.1.1.
Conform artikel 52, § 1 Vreemdelingenbesluit gebeurt de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

Zoals uit artikel 52, § 2 Vreemdelingenbesluit blijkt, heeft het familielid van een Unieburger vervolgens drie maanden de tijd om nog bijkomende documenten over te maken. Indien alle vereiste documenten werden overgemaakt, dient het gemeentebestuur de aanvraag gezinshereniging over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.
§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.
§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Dat in casu de bestreden beslissing artikel 52 Vreemdelingenbesluit geschonden heeft en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.2.
Immers, verzoeker deed zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger op 7 april 2025.

Dat overeenkomstig artikel 52, § 2 Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag een aantal welbepaalde documenten dienen te worden overgemaakt.

Dat verzoeker dan ook de tijd had tot 7 juli 2025 om bijkomende documenten over te maken.

Dat verzoeker per mails van 3 en 8 juli 2025 de ontbrekende documenten overmaakte.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief is waar de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger van verzoeker geweigerd wordt wegens het niet indienen van de ontbrekende documenten, aangezien deze stukken door verzoekers raadsman werd gemaild.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de artikelen 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.
Dat verweerder bovendien op een onzorgvuldige wijze gehandeld heeft bij de behandeling en beoordeling van het dossier van verzoeker.

Meer bepaald heeft verzoeker wel degelijk de documenten die nog ontbraken aan zijn aanvraag gezinshereniging aan zijn dossier gevoegd.

Verzoeker heeft dan ook binnen de in artikel 52, § 2 Vreemdelingenbesluit vermelde termijn van drie maanden de documenten die nog ontbraken aan zijn initiële aanvraag bezorgd.

Dat het niet verzoekers fout is dat verweerder deze stukken mogelijks niet aan zijn dossier heeft toegevoegd en/of deze verloren is en/of bij de beoordeling van zijn dossier geen rekening heeft gehouden met de later nog toegevoegde stukken.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

2.1.4.
Overeenkomstig artikel 52, § 4 Vreemdelingenbesluit, moet het gemeentebestuur, wanneer het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, de aanvraag gezinshereniging overmaken aan de gemachtigde van de minister.

Dat verzoeker tijdig alle nodige documenten heeft overgemaakt en verweerder, door zijn foutief handelen, ten onrechte de aanvraag van verzoeker niet heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat door de beslissing van verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd werd, waardoor verzoeker niet kon herenigd worden met zijn Belgische vader conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw. schendt en dient vernietigd te worden.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker zelf correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, geduid dat verzoekers aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat hij niet binnen een termijn van drie maanden de vereiste stukken heeft aangebracht om aan te tonen dat hij zich bevindt in de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder verduidelijkte in de bestreden beslissing dat verzoeker in gebreke bleef om het bewijs te leveren dat de persoon in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden over inkomsten – en dus over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen – beschikt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij

lijkt te willen stellen dat de motivering van de bestreden beslissing vaag, duister, niet ter zake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig, niet-plausibel, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Waar verzoeker het motief van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist door te stellen dat hij wel de noodzakelijke stavingsstukken heeft voorgelegd, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient, samen met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheids-plicht, te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

In artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is vastgelegd dat één van de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een recht op verblijf te genieten in functie van een Belgische ouder die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer erin bestaat dat deze ouder *"beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".*

Artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 laat verweerder toe om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen indien de aanvrager na afloop van een termijn drie maanden, te rekenen vanaf de aanvraag, niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

Verzoeker houdt voor dat verweerder foutief heeft gesteld dat er geen bewijs inzake de inkomsten van de referentiepersoon, in casu zijn Belgische vader, werd aangebracht. Hij betoogt dat de nodige stukken ter staving van het bestaan van dergelijke inkomsten van de referentiepersoon wel degelijk via e-mailberichten van 3 en 8 juli 2025 aan verweerder werden overgemaakt. De Raad dient echter vast te stellen dat het ingediende administratief dossier geen spoor bevat van e-mails die verzoeker op voormelde data aan het bestuur zou hebben gericht met de noodzakelijke bewijsstukken ter staving van het toereikend, regelmatig en stabiele karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het administratief dossier bevat immers louter de bestreden beslissing, de bijlage 19ter die aan verzoeker werd bezorgd, een afdruk van verzoekers paspoort, enkele bewijzen van geldoverschrijvingen aan verzoekers moeder en het bewijs van betaling van de retributie. Verzoeker zelf legt in de procedure voor de Raad ook geen stukken voor ter staving van zijn bewering dat hij e-mailberichten met aanvullende documenten verzond. Bij gebrek aan overtuigingsstukken die zijn stelling aannemelijk maken blijkt niet dat verzoekers betoog, dat de ontbrekende stukken betreffende het stabiele, toereikende en regelmatige inkomen van de referentiepersoon wel degelijk aan verweerder per e-mail werden overgemaakt, maar deze niet aan zijn dossier werden toegevoegd of bij verweerder verloren zijn gegaan, enige grond heeft.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder foutief of onzorgvuldig zou hebben gehandeld en incorrect zou hebben geoordeeld dat een van de vereiste bewijsstukken niet werd overgemaakt binnen de drie maanden na het indienen van de verblijfsaanvraag.

Gelet op het voorgaande had verweerder ook geen verplichting om verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, over te maken aan de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie.

Tot een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander, niet nader uiteengezet, rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan bijgevolg niet worden besloten.

Er kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 schond door verzoekers verblijfsaanvraag, bij gebrek aan de vereiste overtuigingsstukken, af te wijzen.

Gezien het voorgaande blijkt ook niet dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader hebben regelmatig contact met elkaar, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, § 37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven,

billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op grond van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoeker de vereiste stukken overmaakte om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoeker heeft nagelaten om binnen de gestelde termijn van drie maanden de noodzakelijke overtuigingsstukken over te maken. Verzoekers loutere overtuiging dat hij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat hij niet de nodige documenten aanbracht die vereist zijn om te kunnen vaststellen dat hij een recht op verblijf kan genieten op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad ook niet in waarom verweerder – zoals verzoeker voorhoudt – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat hij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. Artikel 8 van het EVRM houdt daarenboven geen bijzondere formele motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)). De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om, indien hij van oordeel is dat hij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk moet worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt hem de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om, met zijn uiteenzettingen aangaande artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of verzoeker op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middelen aangebracht die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,	voorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK